

OAMENII CU SANGE PE MAINI AU CONTINUAT TEROAREA CU FATA "UMANA"

Comunismul care s'a dovedit o crimă permanentă si-a continuat "menirea" prin Gheorghiu Dej si Drăghici Alexandru folosind cadrele Ministerului de Interne (securitatea) in scopuri meschine, odioase, impotriva nu numai a poporului dar si a activistilor de partid si stat.

Această constatare justificativă si târzie a fost făcută chiar de agentura comunistă din România după moartea lui Dej când un alt fioros specimen uman s'a înscăunat să facă legătura între Sarmisegetuza și Sconicesti.

In loc ca activitatea să fi fost canalizată spre descoperirea și înlăturarea celor ce urmăreau spolierea și desnaționalizarea țării, ea a cuprins în sfera ei aproape întreaga populație a țării, care valuri după valuri a luat drumul temnițelor și lagărilor de muncă forțată, în vederea exterminării, sub cele mai aberante învinuiri inventate:

"...cei care prin faptele sau manifestările lor, direct sau indirect, primejdiesc sau încearcă să îngreuneze construcția socialismului în Republica Populară Română, precum și acei care în același mod defăimează puterea de stat sau organele sale, dacă aceste fapte nu constituie sau nu pot constitui, prin analogie infracțiuni....toti cei ce aduc injurii Uniunii sovietice, conducători lor săi și țărilor de democrație populară, totii acei cetățeni români care au frecventat sau frecventează bibliotecile, concertele și în general, manifestările propagandistice ale legațiilor imperialiste, acei care sunt în relații cu familiile ambasadelor imperialiste...toti bărbații apti de muncă care vor fi dovediti că circa 6 luni pe an nu muncesc și nu au o ocupație precisă și permanentă..."

Pe deasupra aceste arestări s-au extins și asupra familiilor și rudelor și a prietenilor apropiați a celor vizati de H.O.M nr.1554/ august 1952.

In acțiunile de brutalizare și timorare a populației și în special a celor arestați, Alexandru Drăghici s'a folosit de o serie de cadre dintre care cei mai feroși au fost: Birtaş Gavril, Briceag Nicolae, Pavel Arancici, Orăciun Gheorghe, Demeter Alexandru, Francisc Butika, Gheorghe Enoiu, Filipescu Gheorghe, Micle (Marcovici) Teodor, Aurel Moiş, Mateuşan O., Negrea Vasile, Rujan Gheorghe, Vânătoru Victor și alții. Aceștia au "modernizat" aparatul de anchetă cu instrumente de tortură pentru smulgerea și ticluirea "probelor", reînviind și dezvoltând metodele barbare ale Ichizitiei. (acestea subit chiar constatările anchetatorilor care căutau țapi ispășitori când se trecea la destinderea cerută de imperialisti, fiindcă ei de bună voie nu au făcut niciodată nimic bun să justifice omeneșul.

ALTERNANTE IN SISTEMUL DE REPRESIUNE

Regimul din închisoare depindea de evoluția situației internaționale. După moartea lui Stalin a urmat închiderea lucrărilor la Canal pe 19 Iulie 1953, o ameliorare în comportamentul cadrelor care nu știau evoluția internă. "Spiritu" Coferintei din 1954 au dus pe plan intern la eliberarea arestaților administrativ întrezăindu-se și întoarcerea la casele lor a celor deportați din Banat, aceasta putându-se înfăptui în urma încălzirii relațiilor între Hrusciiov și Tito.

Neprevăzutul a făcut, cum era natural, să izbucnească o revoltă împotriva represiunii comuniste și aceasta s'a petrecut în Ungaria.

Dar represiunea imediat s'a făcut simțită mai ales în România unde s'a trecut la represiuni, chiar sângeroase, și mai ales în rândurile studenților făcându-se arestări în toate centrele universitare.

Pedepsele, după anchetele barbare, au fost foarte dure și s-au populat lagărele de muncă forțată din Bălțile și Delta Dunării.

Pe lângă studenți au fost rearestați foștii deținuți politici trimisi pe Bașan (în loc să fie trimisi acasă după expirarea pedepselor). Deasemenea au ajuns în temniță și zeci de mii ridicati ca adversari ai colectivizării printre care învățătorii și preoții satelor, socotiți ca instigatori.

Această represiune s'a făcut și preventiv, în vederea retragerii trupelor rusești conform tratatului de pace după părăsirea Austriei.

La începutul anului 1959 s'a "reconsiderat" în politica externă deschiderea româniei spre exterior, mai ales spre occident, paralel cu intensificarea activității de spionaj.

În acest timp, pe plan intern s'au făcut că scot dintre cântecile "fasciste" - Hora unirii - cu ocazia centenarului Unirii Principatelor, dar au trecut la arestarea studenților ce și-au manifestat dragostea de țară, după ce nu cu mult înainte fuseseră condamnați și studenții care îndrăsniseră să meargă la mormântul de la Putna, al lui Ștefan cel Mare (cu ocazia unei jumătăți de mileniu de la urcarea pe tronul Moldovei).

Căutând încălzirea atmosferei cu "energie" apuseană, I.G. Maurel a făcut o vizită în Franța 1959 și se pare că s'a înțeles mesajul, dar trebuiau făcute gesturi precise în ceea ce privește eliberarea deținuților politici, iar pe de altă parte alte economice, despăgubirile bunurilor cauzate de naționalizări. Aceleași dolanțe au venit și din partea Angliei și Statelor Unite.

Și lui Gheorghe Gheorghiu Dej care era împreună cu Nichita Hrușciov la festivitățile de la Națiunile Unite i s'a dat de înțeles că nu este altă cale. Dar interpretând pe linie marxistă, referitor la "om care este cel mai prețios capital" s-au gândit să profite de dobândă, să-l redea societății înghiunțiată.

Au pregătit formula "restrângerii funcției represive a statului" datorită deșființării claselor exploatatoare și creșterea rolului educativ al maselor prin reeducarea elementelor refractare de către colectivele de oameni ai muncii.

Se pregătea teroarea recunoașterii greșelilor și a angajamentului de integritate în rândul oamenilor muncii, care ei urmau să te judece dacă nu te ținai de cuvânt = angajament.

Un prim pas a avut loc prin mișcări organizatorice care s'au făcut la închisorii începând cu Aiudul. La această temniță de cruntă teroare unde majoritatea aveau peste 20 ani mergând până la muncă silnică pe viață.

După ce deținuții fuseseră împinși la largimea gropilor comune de Mihai Dorobanțu (sondor născ. 1909 la Slanic ajuns comandant) și de Collier Ștefan (n. 1916 la Huedin, tot comandant) a fost adus un călău și mai mare, Gheorghe Crăciun (născ. 1913 la Mintiu Gherlei) care dăduse dovadă de ferocitate împotriva partizanilor din muntii Făgăraș și de lipsă de scrupule în acoperirea asasinatului lui Ibraim Seftil la Sibiu, din ordinul lui Alexandru Drăghici.

După ce acțiunea de infiltrare spre apus cu o intensă activitate de contra-spionaj, a fost dublată în interior de o cenzură a corespondenței în ambele sensuri, cu supravegherea acelor persoane ce aveau rude sau prieteni în apus.

Ca semn al unei bunăvoințe, pe lângă distanțarea de Moscova, regimul comunist român a dat pe 5 Sept. 1960 un decret de grațiere a 58 persoane condamnate pentru activitate sionistă, urmat de Decretul nr. 405 din 9 Nov. 1960 privind grațierea a 199 de condamnați pentru activitate politică.

Motivarea grațierii a fost că sufereau de boli incurabile iar M.A.I.-ul cheltuiește "însemnate sume de bani pentru medicamentele ce se administrează". (Bine înțeles că până atunci muriseră zeci de mii de oameni nevinovați fără a se gândi că afară pot fi tratați și salvați. Decretul prevedea să fie comunicat MAI-ului, fără a se publica în Buletinul Oficial al Marii Adunări Naționale.

Este drept că pe 15 Noiembrie 1960 au ieșit "scelele ambulante" ale unor fost luptători anticomunist, unii în cărje, alții pe targă sau cocărjați, dar prin

tre ei nu figurau Ion Mihalache, Piki Rădulescu-Pogoneanu și alții care erau tot netransportabili și pe deasupra li se înscenase procese scandaloase, tocmai pentru a lovi în imperialismul anglo-american și al cîrcilor lor.

Era perfidia permanentă comunistă ca momeală occidentalului, urmată de batjocorirea detinutilor politici rămași în temnițe și care urmau să fie înjușiți prin;

REEDUCARE

Adică -Atragerea la colaborare informativă a detinutilor politici, în vederea continuării și supravegherii lor după punerea în libertate.

Dacă, ca pret al deschiderii porților spre occident⁵⁶, solicita plata despăgubirilor bunurilor naționalizate, de ce și comunistii să nu obțină avantaje de pe bunurile națiunii autohtone ținute ca zălog și amenințare.

În contul eliberării, fiarele sălbatici⁵⁷ în piei de miel, încercau să "convingă nesiliti de nimeni" să se ia următorul:

ANGAJAMENT

"Subsemnatul.....născut.....domiciliat....prin prezentul angajament mă oblig a face cunoscut organelor securității statului orice activitate contrarevolutionară pe care ar desfășura-o elementele dușmănoase din RPR și de care voi avea cunoștință. Mă oblig, de asemenea, de a păstra secretul acestui angajament. Data..... Semnătura....."

(de observat că⁵⁸ numai odată se foloseau cuvintele -mă oblig-)

Si la început a fost Crăciun, acel Gheorghe Crăciun de care am amintit mai înainte⁵⁹, de unul Alexandru Drăghici, la conducerea închisorii Aiud, ca să facă din oameni, necameni.

El a inițiat "Grupul operativ din Aiud" format din 16 persoane ce se vor ocupa de reeducare. Printre acești subordonați al comandantului am depistat pe:

lt.col. Iacob Dezideriu, lt.col. Ivan , maior Nodeț ,câp.politic Chirilă, Arcus Ion ofiter politic, și alții cu grade de plutonieri ce acopereau grade sau funcții mai mari, printre ei fiind: Blăjuț Mihai, Ciomacencu Ioan originar din Mamaia sat, Lazăr Gheorghe, Lungu (?), Rădulescu (?), Lorentz, Telechi, Surăsan , Sturza ,Văleanu, Chirilă (câp), s.a.

Când a venit Crăciun la Aiud a luat în primire o uzină plină de spirit și duh coborît din cine știe ce sfere cerești. Acolo se mutase Academia Română, acolo se țineau prelegeri la cele mai înalte nivele și se răspândeau; "Tipărirea" lor se făcea prin noduri înșirate pe apă, transmise pe verticala etajelor, sau pe laterală lor, prin graiul "morse" sau gheme lăsate în locuri ascuse în W.C. Si nu numai prelegerile, ci și poeziile circulau în același sens.

Odată cu venirea -colonelului- vechea orânduire s'a schimbat și a început pitrocirea spiritelor căci unii stătuseră prea mult în zăcătoare, aproape de 2 decenii. Criteriile noii orânduirii erau numai în capul colonelului și numai de ai lui, din -grupul operativ- știute.

Asa s'a întâmplat, nu din întâmplare, să se adune în celula 27 de la parterul "T"-ului patru "banditi": Alexandru Ghica, Nistor Chioreanu, Ilie Niculescu și Victor Biris. "Misterul" l-a scos la iveală Victor Biris care i-a lămurit că a fost chemat de o mare personalitate oficială, al cărei nume nu-l poate divulga și care i-a spus că se pregătește o mare amnistie, urmată de alegeri libere și s'ar putea ajunge la un nou pact, cu oameni de mare răspundere... Si el, Biris, a indicat persoanele ce ar putea fi consultate. Acestei sugestii, s'ar datorat prezența lor acolo... discuții și iar discuții....

Într-o bună zi discuțiile au ajuns la administrație prin Victor....
Deci frate pr frate....

Dispăruseră peretii dintre celule...tăcăniul în teava de calorifer nu se mai auzea,dar oamenii se priveau chiorog,cu suspiciune și un alt zid mai gros lua loc între cei ce puteau viziona chiar filme și cei interesați în ași păstra coloana vertebrală;în primul rând primii aruncau mâncarea la canal iar cei ce nu acceptau să se batjocorească...se chinuiau cu foamea și bolile.

Ispita cu viața se făcea în detrimentul morții spirituale și în această pânză te păianjen începeau să pică azi unul,mâine altul și numărul celor disperati să prindă ultimul tron,indiferent în ce condiții,se îngroșea.

Anunțul din 27 Septembrie 1962 că ^{vor fi eliberați} încă 1.462 deținuți politici și câțiva de drept comun a făcut o breșă în rândul obosiților de pușcări,care nu-și dădeau seama(lipsiti de adevăratele informații) că până la urmă toți vor ieși din închisoare.

Regimul apăsa pe pedala disperării victimelor.

Si nu numai la Aiud s'a pus în mars această reeducare,o să vedem că și la Gherla,Jilava,Botosani chiar în lagărele de muncă precum Periprava ...,sau la femei...

La Aiud însă a mai luat ființă un club, în celula -312-,al tineretului "bătrân" unde este semnalată prezenta unor vechi pușcăriiși printre care: Banea Dumitru,Gherman Horia,Stere Diliu,Leonte Radu,Lucinescu Dan,Teodorescu Tibi,Marinescu Tibi,Ștefănescu Ion,Rădulescu Tănase,Hasnaș Doru,Gârje Ion și alții sub conducerea lui Viorel Boborodea ajutat de Ștefănescu Constantin.

Si lui Popescu (contabil la Malaxa) ajutat de Eugen Bolfosu,i s'a pus la dispoziție alt club spre zisa reeducare.

Colonelul Orăciun a început pe unii să-i plimbe în jurul Aiudului,pe alții prin țară pentru a le arăta realizările ca apoi întorși să povestească celorlalți.

În acest timp peste 200 deținuți n-au acceptat să muște din momeala lui Orăciun la Aiud,alții în alte temnițe.

Acelas Orăciun le-a adus la "Club" și Glasul patriei în care publica noul grațiat -Nichifor Orăniș-,el care alături de Radu Gyr dădeau vigoare deținuților din temnițele românești prin versurile lor,versuri care circulau din gură'n gură, în ciuda sârmelor ghimpate și care ajunseseră și în occident. El care în poezia "Am fost făcut să n'am",înfățișase adevărata stare a românului întemnițat:

"...Si dragostea de neam
m'a făurit să cânt
mosia'n care n'am
doi coți pentru mormânt.

Si pentru-aceasta fac
osânda cea mai grea,
nici zdreanța'n care zac
nu e măcar a mea..."

El care îndurase cumplit foamea,și care era a întregului neam românesc cântând-o în versuri nemuritoare:

"...În țara turmelor si-a pâinii,
visez o supă de ciuperci.
Lăsați-mă s'aciu cu câinii
la raiul unui blid de terci..."

Acum,în plină vânătoare a spiritelor era dat exemplul că "înțelesese" să răspundă la mâna'ntînea,necurățată de sânge a lui Alexandru Drăghici,și fusese numit în colegiul revistei -Glasul patriei- o gazetă de propagandă murdară,prin care se urmărea să mintă pe cei din străinătate,ca să vină acasă în temnițe.

La Aiud,Orăciun a extins această "reeducare" și la cei care lucrau în fabrică,adunându-i pe cei 830 deținuți legionari în fata cărora,Victor Vojeu,Dumitrescu Borsă,Groza Dumitru și Tocu Petre desolidarizându-se de organizația legionară,încercându-le să le urmeze exemplul.

Si într-o altă sedință cu 450 muncitor din fabrică au trecut la la "prelucrarea" elementelor fanatice din ateliere care nu renunță la ideea legionară:

Dumitrescu Petre a afirmat: "Nu înțeleg să fac lichelism. Nu înțeleg să condamn sau să combat crimele comise de legionari. Nu înțeleg să particip la scrierea de articole la gazeta de perete..."

Căpățână Grigore a spus: "Refuz să dau ori ce fel de declarații care se referă la crimele și jafurile făcute de legionari, deoarece acestea n-au fost făcute de legionari".

Băgan Ion a declarat: "În F.D.O. am învățat să fiu corect, cinstit, sincer. N'am regretat și nu regret că am activat în F.D.O. Aici m'am format ca om în societate, aici am primit educația în sens nationalist..."

Mecanu D. Vasile a adăugat: "Subsemnatul nu înțeleg să vorbesc despre aceste lucruri, întrucât nu am cunoștință de ele, nu am nimic cu detențiunii, eu considerându-mă nevinovat și deci nu înțeleg să vorbesc așa cum fac ceilalți detențiuni".

Pentru că odată intrat în acest "proces" de reeducare trebuia să-i atragi și pe ceilalți, totuși să fie solidari și combativi, riposta a fost deadreptul demențială din partea unora ce se încovoiaseră și intenționau să-i tragă pe toți în mocirla perversității, a delațiunii pe care se angajaseră. Pe această linie au vorbit:

Ioachim Marin, inginer comandant legionar: "... Când am văzut câte nelegiuiri facem noi legionarii, m-am scârbit. Domii pe care-i discutăm refuză să recunoască că organizația legionară a fost criminală, dar prin atitudinea lor nu pot fi calificați altfel decât criminali. Rog administrația să-i scoată din mijlocul nostru, deoarece consider că nu merită să stea între noi, cei care mergem pe drumul reabilitării".

Bumb Vasile, muncitor, a spus printre altele: "Oei din fața noastră pot fi comparați cu niște fosile vii, preistorice. Ei au rămas la aceleași concepții pe care le-au avut acum 30-35 ani, fără să țină cont că societatea evoluează și că, de fapt, organizația legionară care a generat aceste concepții nu mai există de mult. Pe acestia eu îi consider ca pe niște păduchi care ies pe fruntea urâtă a unor oameni, pe care-i face să rosească, și-i consider ca pe niște mere putrede, ce pun în pericol pe cele bune."

Calmuschi Ion a adăugat: "Regret că printre noi se mai găsesc elemente ce s-au așezat de-a curmezișul drumului, căutând să ne împiedice pe noi, cei mulți, de a merge înainte. Garda de fier a fost aruncată la lada de gunoi. Oei ce mai cred în ea constituie gunoiul și noi nu putem trăi cu gunoiul în casă, trebuie scos afară și de aceea rog administrația să scoată din mijlocul nostru acest gunoi".

Grigorescu Nicolae, comandant legionar, fost prefect de Dâmbovită a arătat: "Noi, foștii comandanți legionari, am fost primii criminali. Mi-am prăpădit tinerețea în școala crimei... îmi e rușine că am făcut parte din această sectă a ucigasilor. Acest indivizi au orbul legionarilor... Aceștia caută să se opună hotărârii majorității detenților legionari care au rupt cu trecutul și merg pe linia reabilitării."

Lucănescu Dumitru, fost în F.D.O. a arătat între altele: "Am intrat în F.D.O. la 13 ani și deci cunosc educația care s'a făcut. Oeace a fost mai criminal a fost că aici tinerii, la vârsta cea mai fragedă, erau inoculați cu misticismul religios, cu mitul comandantului, cu teama față de blestemul poporului și neamului, în cazul că nu vor respecta crezul legionar. Au fost puși să depună jurământ că vor sluji până la moarte legiunii și pe sefi ei. În F.D.O. tinerii s-au sclerizat, n-au mai văzut nimic în jurul lor decât ideea de jefă pentru legiune. Acești tineri, formați în F.D.O., în spiritul răzburării, al crimei și deznăului, au devenit legionarii de mai târziu care au pus mâna pe pistol și pe secure și au luptat împotriva poporului... Îmi mie milă de aceste victime, îi condamn cu tărie și rog administrația să-i scoată din mijlocul nostru, pentru că nu merită să stea printre noi."

Gheorghe Aurel, legionar de 20 ani a declarat: "N-ai fi crezut niciodată că mai există asemenea nebuni, oameni atât de înrăiți ca cei patru. Aceștia prin atitudinea lor, sfidează tot ce facem noi aici, pentru curățirea sufletelor noastre."

Până Zaharia -Zahu, absolvent Academia Comercială, șef grp FDC a spus: "Numai niște nebuni ar fi putut debita atâtea ineptii. Dacă administrații i-ar fi lăsat între deținuți, în colonie, ar fi linsati."

Învățătorul Ioniță Stefanache, fost șef de garnizoană a afirmat: "M'am hotărât să renunț la atitudinea de rezervă avută până acum. Am văzut hotărîrea majorității a deținuților din colonie, revolta lor față de poziția celor patru nebuni. Eu nu as putea face niciodată așa ceva. Ineptiile debitate de Bagan și Du mitrescu, care mi-au fost prieteni, m-au convins că sunt adevărate lucruri care ar fi putut otrăvi mult timp sufletele oamenilor."

Cei patru deținuți care se opuseseră reeducării au fost scoși din atelier în hui dueli.

Învărbirea deținuților a atins culmi incandescente din ambele poziții. Cîrcula s'vornul că nici un legionar nu pleacă acasă și chiar dacă-i expiră pedeapsa este trimis în domiciliu obligator. Era cazul lui Ernest Bernea care eliberându-se la termen, înainte de plecare a fost dus să-și ia rămas bun de la Radu Mironovici, I. Victor Voje, Victor Biris, Ilie Niculescu, Petre Pandrea, arătându-le că el nu se mai consideră legionar și că organizația legionară, de la începuturile ei, a făcut unele greșeli capitale. El, de la început, s'a manifestat împotriva misticismului, terorii și ridicării la rangul de sfințenie a familiei lui Codreanu.

Cu aceeași ocazie, învățătorul Minea A. Stefan (din comuna Erbiceni-Podul Iloaiei) grațiat în același timp cu decretul 772/1962 a fost pus să admonesteze o serie de frumosi legionari care nu cedaseră la aceea oră.

Lui Radu Mironovici i-a spus printre altele: "Sunteți răspunzători direct de suferințele sau chiar de moartea tinerilor care au suportat din plin greutățile amare ale închisorii, prin atitudinea dumneavoastră pe care ați avut-o afară și încă o mai aveți și în detenție. Nu vă rămâne decât datoria de a-i descătușa de cătușele în care i-ați ținut, îndemnându-i să schimbe drumul acesta spinos, pe care i-ați adus, cu unul luminos. Domnule Mironovici, consider că atitudinea dumneavoastră o faceți intenționat pentru a nu pierde nimic din aureola de mare comandant al Bunei Vestiri".

Altuia i-a spus: "Domnule Ilie Niculescu, care de 21 de ani clocește aceleași ouă verzi, legionare, a ajuns la concluzia că ideea naționalismului creștin este cea care va cucerii lumea. Domnule Niculescu preferă să moară ca un neghiob pentru legiune decât să-și vadă faptele murdare din trecut, să renunțe la activitatea legionară și să sfârșiască și pe cei care încă se mai mențin pe poziții dușmănoase să renunțe la aceasta."

Lui Petre Pandrea i-a spus: "Dumneata te scalzi în două luntre, nu vrei să fii alături de popor, fapt pentru care ai fost izolat de popor. Este bine că să-ți revizuiesti poziția pentru că nu mai este în concordanță cu viața."

Dar P. Pandrea de-a pomenit.

Paralel, în altă cameră de peste 70 legionari supuși reeducării a fost trimis Ion Mureșan pentru a combate pe cei 8 legionari care aveau manifestări dușmănoase. Încitându-i pe cei 70 care au început să-i huiduiească și să-i scoată în fluierături pe: Biriș Nicolae (vopsitor), Socaci Teodor (tăran), Popa Ion (tăran), Dan Mircea (cizmar), Dinescu Stefan (contabil), Ioniță Dumitru (învățător), Dumitru Ion (fost ofiter de aviație) și Mateias Virgil (avocat).

În această atmosferă, de bălci putem spune, se ducea reeducarea la sfârșitul lunii Octombrie 1962.

Se făcea propagandă reeducabililor cu terminarea colectivizării agriculturii, (27 aprilie 1962), dar nu se pomenea nimic de arestarea ultimului grup de preoți catolici din februarie 1962.

La acest sfârșit de Octombrie 1962 Grăciun Gheorghe zâmbea multumit că reușise să înlocuiască "tortura continuă" care la Pitești făcuse din victime calăii celorlalți, cu "autoanaliza" care avea același scop de a transforma deținuții în informatorii securității cu angajamente precise luate înainte de eliberare.

În fata exaltării unora la realizările debitate și a cuceririi spațiului cosmic, au fost comentarii ce au supărat pe reeducatori; Unul a zis:

"De 20 ani de când închisorile sunt pline, de nu mai avem loc, oare cu aceste somități ce zac nevinovate nu s'ar fi putut construi mai mult?"

Sau Ion Cârje, încitat de colegii reeducați le-a spus: "Câtă vreme acest sistem politic ne ține pe noi și câte mii alții, cu ciubărul de urină și fecale sub nas și mâncăm ciorbă de arpacas mizerabilă lângă această cloacă de scârnăvie, pentru mine nu are nici o valoare cucerirea spațiului. Când știința nu este pusă în slujba fericirii tuturor oamenilor, este cea mai jalnică erezie să crezi în binefacerile ei și să o elogiezi". Și Victor Boborodea cu Constantin Teofănescu l-au turnat pe Grăciun pentru această afirmație făcută cu dușmănie.

În seara de Bobotează a anului 1963, cu puțin înainte de stingere, deținuții din celularul Aiudului au fost coborâți -repede- la "Club" unde lângă Grăciun se mai găseau câteva "personalități" printre care Primul procuror al Reg. Militare Cluj, secretarul p.c.r. al Reg. Oluj și alții mai mici.

Mai mult de jumătate din sală, mai precis 238 civili, fărâncăți și rasi proaspăt erau așezați pe bănci.

Grăciun, le-a spus: Azi se eliberează al doilea lot de deținuți politici. Aseară s'au mai eliberat 20 de foști deținuți. Ei merg acasă au certificate și foaie de drum.

De fapt pe 3 Ianuarie 1963 apăruse un decret de grațiere a 2543 condamnați.

S'a dat cuvântul câtorva, alesi ca să aducă osanale regimului:

Ion Victor Vojen criticându-și ticăloșiile trecute față de comunism, s'a convins de umanismul regimului, și de realizări după ce a fost plimbat prin țară... După ce Grăciun i-a întins și strâns mâna, unul din pedepsii Zărcii a spus: Tot ticălos ai rămas, măscăriciule!

Oa să-și țină angajamentul, iesit în libertate a început să scrie în Glasul patriei, alături de alții despre: Garda de fier, instrument al politicii naziste în România, făcându-l pe Codreanu agent al Gestapoului, iar pe Sima al lui Moruzov, pe care nu l-a predat lui Canaris, găsind mijlocul prin glonț pentru asigurarea discreției eterne... fiindcă știa prea multe. Despre comanditarul acestei oribile crime scrie "acest ambițios căruia nu-i ajunsese o țară întreagă, să-și găsească, în sfârșit, loc pe adevărata dimensiune, în cușorul de bagaje de la spatele mașinii lui Andreas Schmidt!"

A urmat citirea a trei pagini de către Victor Biris, cu capul în jos, adresându-se: "Iubiți și dragi prieteni de suferință... mă consider vinovat față de neamul meu... eu sunt acela care am dus ordinul de execuție a grupului de arestați din Jilava... mă desolidarizez de tot trecutul meu, cu promisiunea solemnă de a nu mai avea nici o aderență la ceea ce a fost Miscarea legionară... înfieroz acțiunile criminale ale lui Horia Sima din străinătate..."

Se spune, că unul dintre -iubiții prieteni de suferință, l-ar fi întrebat după aceea, cu franchetea unui prieten ce era: "Victore, tu ești convins de tot ce ai spus, și de ce ți s'a spus?"

Da! a răspuns tot cu capul în jos.

"Dar dacă se va întâmpla să constăți că ai fost mințit?", a urmat întrebarea.

-Am să mă sinucid!

-Să nu uiti această promisiune! și-au dat mâna și s'au despărțit.

Eliberat Victor Biris a fost angajat ca funcționar la Ministerul de Interne repartizându-i-se să se ocupe de problema legionară.

Anul următor s'a dus la înmormântarea tatălui său, și în gara Medias când se întorcea spre București, s'a aruncat în fața acceleratului rămânând între linii o masă de carne.

La cuvânt a urmat preotul Ion Dumitrescu Borsa, a plecat voluntar în războiul civil din Spania în rândurile armatei lui Franco și la întoarcere a scris o carte despre acel război și acum spunea: "Ei bine, domnilor, tot ce am scris acolo este minciună. Popa Ion Dumitrescu Borsa, care vă stă în față, declară că nu am văzut niciodată asemenea scene anticrestine, distructive de cultură și civilizație. Mi s'a cerut de conducătorii Miscării legionare toate aceste lucruri defăimătoare spre a incita și mai mult ura poporului român împotriva comuniștilor cari lupatau pentru o societate democratică, mai dreaptă. Adevă! Ii spun de abia acum si va rog să-l rețineti. Comuniștii nu s-au dat la asemenea acte de vandalism... Iertați-mă, vă rog fraților, pentru tot ce am făcut în slujba neadevărului... Oine nu mă poate ierta, să mă blesteme, că o merit!"

-Blestemat să fi popă nemernic, s'a auzit o voce din sală.

(n.n. Dacă ar mai fi trăit ar fi constatat că în 2003, Papa Ioan Paul II, a canonizat 2 preoți și 3 surori catolice, omorîți de vandali roșii. Dar atunci, avea cunoștință de prezența în Aiud a peste 100 preoți, la aceea oră, nevinovați, victime ale acelorasi vandali comuniști).

Eliberat a început să scrie în "Glasul patrie" printre altele și articolul "Văzute și trăite în organizația legionară" în care se autodemască și demască: "...Totdeauna voi regreta că în septembrie 1932 am putut fi convins cu atâta ușurință de Corneliu Odoreanu ca să renunț la parohia mea și să rămân alături de el ca secretar general al organizației legionare... am fost tirat și eu în această viață de petreceri, în această mocirlă legionară, până într-atâta încât găseam măgulitoare cuvinte de -popă haiduc- ce-mi adresau camarazii și prietenii mei de idei și de chefuri..." Acest serial de articole după apariție pe lângă faptul că a fost trimis în străinătate, a fost aruncat și pe mesele de lectură din Aiud, Jilava și alte temnițe.

După ce fusese plimbat prin țară, Iosif Costea, avocat și șef interimar al Miscării legionare 1942-1944-, anunțat de Crăciun la cuvânt a spus printre altele:

"...Eu am făcut mult, incommensurabil de mult rău regimului, m'am așezat de-a curmezisul năzuințelor și luptei lui, corupând buna credință a naivilor și nestiutorilor de carte din trecut. Am fost diversionist și criminal... Mă leg să devin un aprig sustinător al partidului muncitoresc român, care conduce atât de înțelept destinele poporului nostru... Toți de aici și de pretutindeni să ia la cunoștință că dacă eu voi surprinde nașterea celui mai mic germen de periclitare a regimului, prin organizații subversive sau de altă natură, mă voi alătura imediat forțelor de represiune ale partidului și guvernului nostru, în scopul ca acestea să fie sugrumate și distruse în fașe. De va fi nevoie, și dacă partidul îmi va cere, voi lua arma în mână ca să lupt pentru marea cauză a socialismului, cauză care va fi atotbiruitoare până la urmă pe tot pământul."

Indignarea se citea pe fețele celor ce rămăneau în mâinile lui Crăciun ca să se reeduce, în timp ce I. Costea pleca să scrie cu venin în Glasul Patriei.

Un alt teolog, Dumitru Stăniloae, fost rector al Academiei teologice din Sibiu, titularul catedrei de Mistică, cea mai erudită personalitate din aceea zi, a vorbit, cu greu, se citea pe față și în gândire:

"...Printre cei ce au împuscat pe patul de moarte pe Mihai Stănescu, considerat trădător al Miscării, se afla și un teolog. A mai fost și un teolog care a asistat la împuscarea lui Nivolaș Iorga, marele cărturar al României. Înseamnă aceasta oare că Biserica noastră a împărțit ideea crimei? Niciodată și nicicum! După cazul petrecut cu Stănescu am avut un schimb de scrisori cu Corneliu Odoreanu. Eu am fost acela care i-am scris primul, înfierând procedeul... Eu făgăduiesc să sprijin eforturile clasei muncitoare pentru înfăptuirea cât mai grabnică a societății socialiste. Eu consider că lumea se îndreaptă spre acest țel. Condamnă uelțirile criminale ale acelor cari azi, de peste granițe, unde s'au retras ca niște trădători, după ce au profitat din plin de pe spănuirea poporului nostru, aruncă cu noroi peste opera mareață pe care clasa muncitoare în frunte

cu dl.Ch.Gheorghiu-Dej, vrednicul ei conducător..."

După eliberare, ca mesager al regimului i s'a permis să plece în occident spre a convinge pe "trădători" că regimul duce o politică de independență față de Moscova și trebuie dusă lupta pentru salvarea Transilvaniei care este amenințată de unguri. Regimul comunist se gândise să dea o problemă de care să se ocupe pentru a nu mai vorbi despre nenorocirile din țară.

^{exilat}
"Discursurile" s'au furișat cu Gheorghe Parpalac care a adus cele mai severe acuzații și viilor, din țară dar mai ales din Germania unde a fost și el prizonier să vină ca spion.

Colonelul Orăciun era numai zămbet, mai ales că acest individ ca șef de club fusese cel combativ, prelungirea lui Orăciun în celule zi și noapte, în lipsa acestuia.

Și după ce s'a eliberat a continuat să împrăstie ură în paginile "Glasului Pa trei" prin articole precum; Mi-e rusine de a fi fost, legionar. s.a.

Lupta lui Orăciun pentru înghițirea tuturor continua... Alții au fost purtați în plimbări prin împrejurimi și chiar mai departe, peste carpați: Nicolae Petrascu, Victor Chioreanu, Alexandru Ghica, Radu Mironovici...

Alți doi șefi de club, foarte combativi, Stere Mihalea și avocatul Nicolae Grigorescu îi "pisau" mereu pe cei rămași, să i-a poziție, să demaste și să se autodemaste. Tinta principală rămăsese Nicolae Petrascu. Când cu greu s'a ridicat și a încercat să spună ceva, Orăciun l-a oprit autoritar: "Stai jos Petrascul, vei vorbi când vrem noi și cum vrem noi..."

Colonelul Orăciun recită la Club din Radu Demetrescu Gyr.

Degajat, Orăciun a intrat la Club și după ce le-a făcut semn să se așeze a început să recite:

"...Nu știu cum va fi clipa pentru unii,
s'or agăța de prag cu brat flămând?
Alții, voind să plece mai curând
și beți de tuica tare a furtunii,
nu știu cum va fi clipa pentru unii,
dar vom pleca cu totii, rând pe rând..."

A terminat poezia și i-a întrebat dacă le-a plăcut, în timp ce în mână avea împăturită o hârtie pe care i-a întins-o lui Tase Rădulescu fost secretarul general al Căminului studentesc, întors după 16 ani de prizonierat în 1955 și rearrestat cu o condamnare în 1958 la 25 ani, în lot cu Gyr și Puiu Atanasie, era scotit ca unul din rezistenții Aiudului. Făcându-i semn să n'o deschidă le-a spus: Petru cei încăpățânați dintre dumneavoastră vă aduc o scrisoare de la Radu Gyr pe care-l admirați și-l iubiți. Continuând a adăugat "Va veni și el odată între voi să-l vedeti. Acum este bolnav și internat în infirmerie și medicii noștri îi dau o atenție specială spre a-l salva. Cred că nu se va prăpădi. Nu cred că cineva de aici se va îndoi de autenticitatea scrisorii lui, care e semnată de mâna lui."

Radu Tănăsescu a citit cele 6 pagini, recunoscându-i scrisul și în care după prezentarea datelor de identificare și apartenența la mișcarea legionară a mintea că a trecut de câteva ori pe sub amenințarea morții, că organizația avea în ea sâmburele crimei, că în lanțul nesfârșit al violențelor fuseseră uciși 3 fosti prim miniștri și alții, menționând desavăuarea trecutului său în cuvinte tari și acuzase pe Horia Sima care viu fiind reprezenta o primejdie pentru regiune.

Încheierea scrisorii era pe linia indicată adică a elogierii înfăptuirilor regimului din țară, nădejdea săracilor și cheazăsă viitorului. Era datată scrisoarea 5 Mai 1962, și bine înțeles citirea a avut loc când Orăciun a socotit momentul favorabil pentru a mai rupe ceva oamenii. Și într'adevăr un alt pâlăc prin tre care Cuza Marinescu, Horia Gherman, Dorin Hasnaș au început a vorbi de parcă ar fi fost din naștere comuniști, ca o postfată a versurilor:

"...Înfrânt nu ești atunci când sângeți,
nici ochii când în lacrimi ți-s.

Adevăratele înfrângeri,
sunt renunțările la via."

Cel care "mi-a înfrumusețat tinerețea cu o lume dumnezeiască prin poeziile lui, care m'a format spiritualmente, de data aceasta mi-a sfârșit ultima cărmădă de încredere" a mărturisit Tase Radulescu cu lacrimi în ochi, după citirea scrisorii lui:

Radu Demetrescu Gyr, născut pe 15-03-1905 la Câmpulung-Muscri, condamnat după rebeliunea din 21-24 Ian. 1941 la 8 ani și trimis pe frontul de rășărit pentru reabilitare, rearestat pe 4-06-1945 și condamnat 12 ani pentru "crime de dezastru" până la 6-08-1956 la eliberare, pentru a fi rearestat pe 19-07-1958 și condamnat la moarte, pedeapsă comutată în muncă silnică pe viață prin Sent. 62/30 Martie 1959 (în lotul Puiu Atanasie) și în sfârșit trecut prin cea mai oribilă re-educare comunistă-1962-1964, din care va fi grațiat pe 25 Mai 1963 cu Decretul nr. 236.

Manifestări contra reeducării.

Da. Au fost peste tot pe unde s'a impus acest sistem josnic, și nu numai la Aiud. Dar la Aiud numărul lucizilor a fost numeros de sute.

Cei care refuzau să se automurdărească la insistențele lui Grăciun au fost izolați în regim sever, la Zarcă de unde vârfurile coplesite de ani și ani de suferință și boale erau scoase spre a citi, a se "documenta" despre realizări sporadice.

Alții care nu prea dădeau rezultatele scontate la cluburi erau duși în fabrică să dovedească prin muncă a fi folositori societății la eliberare.

Si din fabrică, cei ce nu dădeau dovadă de îndreptare ideologică erau scosi în hui dueli și fluierături, cum am văzut și duși în Zarcă, supuși unui regim diabolic, pervers. Un tânăr, învățătorul Grigore Caraza, închis la 19 ani și care din anul 1949 la 1964 a cunoscut toate fazele de distrugere a omului în Aiud, scrie:

"În 1962 a început furia. Din Zarcă unde se găseau oamenii de vârf, aceștia totuși au fost scosi și duși în celular, iar în locul lor veneau cei ce spuneau un categoric "NU" reeducării. Aici s-a petrecut un lucru inexplicabil pentru mine; Oamenii care executaseră 10, 15, 20 ani închisoare și chiar peste, în care timp nu li s-a putut reproșa nimic, oameni ce s-au jrtificat pentru un crez, oameni care mai presus au pus Patria și Neamul au căzut deodată. S-au dărâmat munți, au căzut Păduri seculare, s-au prăbușit Omul și Caraimanul, Negoțul și Moldova, și a rămas doar unu, print și la propriu și la figurat, pe care în sinea mea l-am numit bătrânul Ceahlău. Odată cu el au rezistat prăpădului mici sau modeste stânci care nu s-au prăbușit la vale, brazi și brăduții pe care furtuna nu a reușit să-i smulgă din rădăcină. Au rezistat numai aceia decisi să moară decât să-și vândă sufletul și să părăsească o poziție pe care se aflau, convinși că e cea mai bună. Eram în aceeași perioadă în Zarcă. La Club vorbeau fostele vârfuri și administrația închisorii hotărâse să ne ducă și pe noi. Fără să ne sfătuiți, căci comunicarea era imposibilă, am refuzat. Au forțat lovindu-ne și scoțându-ne în brânți, dar ne tineam de paturile de fier și de ușorii usii. Ne-au instalat atunci difuzoare pe coridor și deschizându-ne vizetele ne obligau să ascultăm, zădărnici înfundam noi vizeta cu paturile de pe pat. Eram bolnav de T.B.O. și aveam dese hemoptizii. În iarnă 1963-1964 am stat 65 zile la izolare (Se sta 17 ore în picioare și se da o masă la 3 zile, cu o cămășă făcută zdrente, pantaloni și bocanci de obicei pe același picior și pătura ce e primea numai noaptea, trebuia să-ți fie și velnită și saltea, în afară că era numai găuri și de obicei jumătate tăiată ori pe lung, ori pe lat). O, Dumnezeu m-a salvat din beznă celor 21 de ani. În 1962 când Zarcă a fost populată cu cei ce au refuzat în mod categoric reeducarea, eram în cele 60 de celule pe câte două nivele, circa 250 de detinuti. Supliciile la care eram supuși au subțiat rândurile noastre, oamenii trecând treptat în rândul dezertorilor care era mult mai mare..."

În 1963, Dancu Cristofor, ierodiacon la Mănăstirea Cernica (cu publicații în numeroase reviste) condamnat la moarte cu pedeapsa comutată în 1959, colaborând la reeducare i-a spus lui Grăciun să aducă și în curtea Zărcii verdețea?

"Le-as aduce garoafe cu camionul, dacă ar accepta reeducarea. Dar trogloditii ăia preferă să stea fără cearceafuri și cărti", a răspuns Grăciun.

Spre primăvara anului 1964, unul din eroii luptelor din Crimeea și cei ce a înfruntat pe Ana Pauker care venise în lagăre să-i reeduce și ea prin diviziile

de trădători (Tudor Vladimirescu și Horia, Cloșca și Crisan), Aurel State care după întoarcerea din infernul sovietic, închis a găsit prilejul să ~~se~~ iasă din celula de pe Uranus și urcat pe acoperișul acelei sinistre închisori de tortură să se arunce de pe acoperiș, ajungând jos un sac de oscioare adunate într-o pătură, din fața statuii Pavel Zăgănescu (cel ce se împotrivise ocupației otomane), acest Aurel State salvat ca printr-o minune, schilodit cu oscioarele legate în sărmălite, povesteste:

"Spre primăvară (1964) Grăciun ne scoase cu forța din Zarcă la un miting pe sece. Refuzul cărții i se părea un argument spectaculos împotriva refractarilor la reeducare. Sigur de succes (reusise doar să joace pe degete cărțurari și fosti demnitari) se năpusti asupra celor mărunți.

-Oând cartea si cearsaful sunt numai în antecamera reeducării, mă lipsesc de ele, răspunsei emotionat la întrebare.

-Spune răspicat, de ce refuzi reeducarea? mă tîntui el.

-Sunt destul de educat ca să mai am nevoie de așa ceva!... și aprins (mi spusesse că sunt un bandit care nesocoteste realizările regimului) strigai că nu mie teamă de el, că dacă grija lui e să-si dobândească epoletul de general, a mea e să rămân om. În ce privește realizările, adăugasem că îngrămădirile de bolovani nu înseamnă nimic, atîta vreme cît oamenii sînt batjocoriti ca la Aiud.

În forfota care se ridică, un vechi deținut îmi desprinsese mîna de pe cîrjă și mi-o sărută..."

Statonul Grigore Oaraza prezent în toată perioadă a circuitului reeducării ne prezintă un caz deosebit, o unealtă ce a servit lui Grăciun să demoleze:

"Printre cei care au contribuit la capitularea de pe poziția de demnitate din Zarcă și trecerea în rîndul reeducatilor a fost teologul de tristă amintire Valeriu Anania (devănit mai tîrziu călăuzitor spiritual), care se adresa, asistat de călăul colonel Grăciun.:

-Auzi tu, frate, tată sau bunic din Zarcă. Acasă cu mîna strasină la ochi, în prag, vă așteaptă o soră, un frate, nepot, soție sau mamă îmbătrînită și cu ochi secati de lacrimi. O vorbă, un cuvînt, o șoaptă frate drag, ce zici?!... și de frate care dată rupea 4, 5, 6 dintre noi. Prietenul cel mai bun mi-a zis: Grigore iartă-mă, nu mai pot. Și s'a dus. Mergeau și renunțau la trecut, la luptă, la onoarea de om, pentru a se pleca în fața Iudei ca s'o servească docil... Simțeam că se apropie sfîrșitul și pentru noi... Zilnic plecau..."

Prin decretul 176 din 9 Aprilie 1964 au fost grațiate 2.920 condamnați pentru "uneltire contra ordinii sociale".

După ce-si arseseră în puscărie toată zgura și mîrdăria sufletelor lor, la în demnul celui Grăciun, lepădându-se până și de Dumnezeu, plecau cu un ceas mai de vreme decît cei stabili din Zarcă.

UN ALT OALVAR ÎN AIUD

Camerele 347 și 354

Luca Oălvărăsan, puscăriș recidivist a refuzat în anchetele barbare din 1956 de la Brasov să-l asculte pe Grăciun ca să recunoască vini imaginare pentru a merge la pedeapsa capitală, a trecut după aceea prin chinuri îngrozitoare, prin catacombe ale iadului până la reîntoarcerea în Aiud, unde trona același Grăciun care l-a întâmpinat: Luca, la camera de nebuni...

"Cum să consemnez acum pătîmirile mele de la 347?! Mi-am făcut acolo din ofatură condei și din amaruri călimară. Consemnez pe scurt cu firea din mine, cu oasele frînte, cu plămîinii zdrostiți, cu furtunile din mine, cu întregul hoit..." Datorită lui aflăm numele unor oameni ajunși în pragul dezumanizării de către Grăciun și satura lui de reeducatori, printre ei numărîndu-se: prof. Barbu, Birău Zaharia (tăran-mot din Apusenii), teologul Nicolae Orăcea, țărănul Căta Gheorghe, Hăuca Alexandru, studentul Ion Săntimbreanu, Tălnariu, Gheorghe Mercea, Ion Sasu, Alexe de la ITB, țărănul Șarpe, neînfricatul Gheorghe Brahonschi adversar și al reeducării (din celula 354 unde erau înlăntuiți alți nereeducabili)... Am apărut că în ambele camere se aflau circa 50 de astfel de elemente "dure" ce-si aveau ca sef pe nebunul de Gheorghe Orăciun.